

Sine-Eu-Supraeu, un nou episod cu haz

Stelian Stancu

Ce ne facem de avem
Sinele în noi, să zicem
Care fără să putem
Ne absoarbe când nu trecem,
Gândul peste ea putere
A privi alături dară
Să trăim fără avere
Ce în suflet stă de-o vară.
Căci el trupul reînvie
Când răsare primăvara
Ca atunci când stă să fie
Viața dusă parcă-n doară.
Dar, când singuri nu vom sta
Și voim a fi mai bine
Pentru mine, pentru tine
Poate chiar altcineva,
Eul va fi mediantul
Ce cu grijă el planează
Între Sine și adică
Cel ce ne tot guvernează,
Supraeul cel moral
Cu ale sale norme dure
Ce se vrea a fi-n aval
Tot ce-i rău și ne corupe,
Care vine de din noi
Și tot vrea să se pornească
Peste câmuri, peste deal
Doar ce-i bun să nu-i priască.
Eul, cel ce conștient
Ține frâul cu speranță
La necazurile toate
Ce el Sinele trenează,
A pornit o nouă sfadă
Cu al său stăpân fidel
Căci de vrea, el tot pozează
Într-un șef mai mititel.
Supraeul, cel de sus
Nu privește cu ochi buni
Tot ce iese din apus
Din infernul cu nebuni,
Căci doar Sinele nu-i om
Nu dorește împăcare
Între Eul cel mai domn

POEZII ONLINE

Și el omul în formare.